

Posudek na práci Štěpána Mairovského „Neúplný feminismus“

Autor si položil otázku, zda existuje český ekofeminismus. Již od první strany přitom kolísá mezi zamítavým stanoviskem (český feminismus obecně je příliš slabý, ekofeminismus sotva zřetelný) a optimističtější tezí, že – alespoň co se teoretické produkce týče – existuje několik autorů, kteří tento směr mohou reprezentovat, byť ne všichni z nich se k tomu explicitně hlásí. Pomineme-li základní informace o náznacích existence ekofeminismu v některých konkrétních sociálních hnutích posledních desetiletí, podává práce velmi zajímavé sondy do myšlení několika českých autor(ek)ů – především Milana Machovce, Hany Librové a Miroslava Vodrážky, k nimž přidává Slovenku Lubicu Lacinovou. Velmi podnětně na mě působila prezentace myšlenek Milana Machovce, včetně úvahy o možných důvodech jeho takřka úplného zapomnění současnou českou akademickou i neakademickou feministickou produkcí. Podobně poutavé jsou i portréty Librové, Vodrážkové a Lacinové – u každé z nich autor vybírá ty nejpodstatnější myšlenky související s ekofeminismem, a zároveň vymezuje jejich explicitní vymezení se vůči tomuto směru či feminismu obecně. Závěr práce se nese v duchu pesimističtějšího zhodnocení: na praktické i teoretické rovině existují sice náznaky, nikoliv však plně rozvinutá realita. Snad jedině Machovcovo dílo *Filosofie tváří v tvář zániku* by mohlo být nazváno ekofeministickým, byť jeho autor se pravděpodobně s tímto termínem sám nikdy nesešel. Celkově lze podle autora mluvit o českém ekofeminismu v zárodečné podobě, nikoliv o skutečném intelektuálním či praktickém hnutí, jež by bylo hodno tohoto označení. Mairovský napsal svěží dílko, které velmi sdělnou formou uvádí do základních konceptů a problémů pole, na němž se překrývá hlubinná ekologie a feministické myšlení. Navrhuji proto jeho práci hodnotit jako *výbornou*.

Pavel Barša

